

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

کمیته دفاع از آزادی و برابری در ایران-- وین

۳۰ اپریل ۲۰۱۷

روز کارگر و خواسته های کارگران



اول ماه می نه تنها بازتاب اتحاد طبقاتی و مبارزاتی کارگران، بلکه بیانگر سرکوب و توطئه های سرمایه داران در اشکال قانونی و غیرقانونی ست و در وجهی دیگر نشاندهنده خواسته های تحقق نیافته آنان. از روزی که کارگران کارخانجات شیکاگو در امریکا با اعتصاب و اعتراض فریاد مبارزاتی شان را برای تحقق خواست های هشت ساعت کار روزانه، حق تشکل و بهبود شرایط کار انعکاس دادند، با توطئه های از پیش طراحی شده سرمایه داران و سرکوب خونین و بی توجهی به خواسته هایشان روبه رو شدند. این فرایند سه گانه در سطح جهانی همواره ادامه داشته است. اگرچه بخشی از طبقه کارگر جهان در دمکراسی های غربی به بخش هایی از خواسته های خود دست یافته اند، اما بخش بزرگی از این طبقه جهانی همچنان با این فرایند سه گانه سرکوب و توطئه، تداوم مبارزه و عدم تحقق خواسته هایشان روبه رو هستند.

قریب صدسال از نخستین تظاهرات کارگران به مناسبت اول ماه می در سال ۱۳۰۱ شمسی در تهران می گذرد و هنوز روند درهم تنیده ستم و سرکوب، مبارزات متقابل کارگران و بی توجهی به خواسته های ابتدائی شان پایرجاست، هنوز خواست کارگران مبنی بر تعطیل رسمی اول ماه می و درج آن در تقویم رسمی کشور برآورده نشده است، کارگران هنوز نه تنها از حق ایجاد تشکل مستقل برخوردار نیستند، بلکه فعالان و رهبران شان به زندان می افتند و دفتر جمعیت دفاع از کودکان کار و خیابان در تهران در دولت روحانی پلمپ می شود. اگر در دولت اصلاحات خاتمی کارگران را در خاتون آباد به گلوله می بستند، در دولت تدبیر و امید روحانی آنها را در آق دره شلاق می زدند. در حالی که شورای برگزاری اول ماه می خط فقر را چهارمیلیون تومان تعیین می کند، حقوق پایه کارگران نهصد و سی هزار تومان تعیین می شود یعنی یک چهارم خط فقر که نابرابری آشکار ی را نشان می دهد و تازه دولت روحانی در لایحه مربوط به اصلاح قانون کارناظر به تعیین دستمزد، تبصره توطئه آمیز (با توجه به

شرایط اقتصادی) را مطرح می کند که حتی نمایندگان مجلس ارتجاع نیز از ترس مبارزات کارگران از تصویب آن خودداری کرده و به دولت باز می گردانند .

وقتی استمرار این اوضاع در بستر یک اقتصاد سرمایه داری تجاری رانته، ورشکستگی بیش از چهل درصد کارگاه ها و کارخانه ها، تورم افسار گسیخته دو رقمی، اختلاس ها و دزدی ها و حقوق های نجومی در نظر گرفته شود، اوج بی حقوقی کارگران و تبعیض های اعمال شده بر آنان بیشتر آشکار می شود. برای نمونه مدیران حق دارند تا سقف بیست و چهار میلیون تومان حقوق دریافت کنند یعنی در مقایسه با نهصد و سی هزار تومان کارگران سی برابر آنان، کارمندان تا سقف دو میلیون تومان از پرداخت مالیات معاف اند، اما در مورد کارگران این سقف یک و نیم میلیون تومان است.

تحت حاکمیت ننگین جمهوری اسلامی وضعیت معیشتی کارگران و سایر زحمتکشان و به عبارت دیگر اکثریت توده ها افس بارتر شده و ستم بر آنها بیداد می کند. به قول یکی از کارگران : " ما برده هائی هستیم که زندگی نداریم و شرمنده خانواده هایمان هستیم " اما مبارزات و اعتراضات وسیع کارگران ادامه دارد و روزی نیست که چندین تجمع اعتراضی در سراسر کشور در مقابل دفاتر کارخانه ها، فرمانداری ها، استانداری ها و مجلس ارتجاع برپا نگردد و کارگران تحقق خواسته هایشان را خواستار نشوند .

بخشی از خواست ها و مطالبات برآورده نشده کارگران عبارتند از :

- ۱ - ایجاد اشتغال و تأمین امنیت شغلی کارگران در محل کار.
- ۲ - پرداخت دستمزد های معوقه کارگران که گاه تا شانزده ماه و بیشتر پرداخت نشده است.
- ۳ - تعیین حداقل دستمزد بر اساس هزینه متوسط یک خانوار شهری و افزایش آن به نسبت تورم.
- ۴ - به رسمیت شناختن حق تشکل های مستقل کارگری (مستقل از همه نهادهای حکومتی).
- ۵ - حق شرکت و دخالت سازمان های مستقل کارگری در تدوین قانون کار و امور دیگر.
- ۶ - ممنوعیت کار کودکان و نوجوانان کمتر از ۱۶ سال.
- ۷ - ممنوعیت بستن کارخانه ها از سوی کارفرمایان بدون تأیید تشکل های مستقل کارگری.
- ۸ - حق بیمه عمومی بیکاری برای کارگران بیکار.
- ۹ - ممنوعیت قراردادهای موقت و سفید امضاء که هشتاد درصد کارگران را شامل می شود.
- ۱۰ - ممنوعیت پیگرد فعالان کارگری و زندانی کردن آن ها (برای نمونه جعفر عظیم زاده و شاپور احسانی به یازده سال زندان محکوم شده اند.)

۱۱ - تعطیل رسمی و با حقوق روز اول ماه می و به رسمیت شناختن دو روز استراحت در هفته از سوی کارفرمایان، صاحبان کارخانه ها و کارگاهها.

تجربه نشان داده است که مادام که رژیم دار و جنایت جمهوری اسلامی برمسند قدرت است و مادام که این شرایط به دست توانای کارگران و توده های ستمدیده دگرگون نشود، شعار قدیمی و تقریباً صد ساله " چاره رنجبران و حدت و تشکیلات است " همچنان تازگی و کارائی خود را خواهد داشت.

هرچه گسترده تر یابد اتحاد و تشکل یابی کارگران!

سر نگون باد رژیم جمهوری اسلامی!

کمیته دفاع از آزادی و برابری در ایران--وین - اردیبهشت [ثور] سال ۱۳۹۶